

ת"פ 6755/06/16 - מדינת ישראל נגד מוטי אזולאי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 6755-06-16 מדינת ישראל נ' אזולאי

בפני
כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מוטי אזולאי

הנאשם

גזר דין

רקע:

הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בעבירה של קשירת קשר לפשע (יבוא סם מסוכן), עבירה לפי סעיף 499 (א) (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

הצדדים הגיעו לידי הסדר עונשי ולפיו המאשימה תטען ל - 14 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופת המעצר, מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 15,000 שישולם מתוך הפיקדון בתיק המעצר והיתרה תשוחרר לאחר שהנאשם יתייצב לריצוי מאסרו והנאשם יהיה חופשי בטיעונו.

על פי עובדות כתב האישום, שי זגה ועדי בנעטייה (להלן: "שי" ו - "עדי") הינם בני זוג.

במועד שאינו ידוע למאשימה, קשר הנאשם קשר עם שי, עדי ואחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, במסגרתו חבילה המכילה סמים מסוכנים שתגיע מהולנד תישלח לכתובתה של עדי.

במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך חודש מרץ 2016 או בסמוך לכך, הסכימו הנאשם ושי שחבילה המכילה סמים מסוכנים שתגיע בדואר מהולנד תשלח לשי לכתובתו, עדי שהיתה עדה לשיחה מסרה את כתובתה כיעד למשלוח החבילה.

עובר לתאריך 23.4.16 נשלחה ארצה מהולנד חבילה ארוזה בסרט כתום - לבן של הדואר ההולנדי ובתוכה חמישה מעילים שבחלקם הוסלק בשרוולים סם מסוכן מסוג קוקאין במשקל נטו של 2.565 ק"ג (להלן: "החבילה") אשר מוענה לכתובתה של עדי בראש העין.

שבועיים לערך, עובר ליום 10.5.16, נפגשו הנאשם ושי בדירה המשמשת את הנאשם בראש העין ושוחחו אודות החבילה הצפויה להגיע ארצה.

ביום 8.5.16 הונפקה הודעת דואר רשום על שם עדי ונכתב כי ניתן יהיה לקבלה משעה 12:00 ביום המחרת.

ההודעה הגיעה לביתה של עדי ביום 9.5.16, היא הגיעה לסניף הדואר, הציגה את שובר הדואר הרשום ודרשה את החבילה. משנמסר לה כי החבילה לא הגיעה עדיין, הביעה עדי חוסר שביעות רצון וכעס וביקשה לשוחח עם מנהלת הסניף.

עדי שבה אל הסניף בשעה 13:00, דרשה שוב את החבילה ונמסר לה שהחבילה לא הגיעה עדיין.

ביום המחרת, 10.5.16, בשעה 08:45 לערך, הגיעה עדי שוב לסניף הדואר, הציגה את שובר הדואר הרשום, הזדהתה וקיבלה את החבילה כל זאת בזמן ששי שוחח עמה בטלפון הנייד, התעדכן במתרחש, הזהיר אותה מפני הימצאות שוטרים במקום והנחה אותה כיצד לפעול ולהגיב במידה ותיעצר. בהתאם להנחיה שקיבלה עדי משי מבעוד מועד היא היתה אמורה להעביר את החבילה לאחר קבלתה לדירת הנאשם, אך בסמוך לאחר צאתה מסניף הדואר, נעצרה עדי.

ראיות לעונש

ב"כ המאשימה הגיש את הרישום הפלילי של הנאשם ממנו עולה כי לחובתו של הנאשם הרשעה אחת בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית בגינה נדון לחודש מאסר.

ב"כ הנאשם הגישו אישורים רפואיים ולפיהם הנאשם סובל מירידה בחדות הראיה ומטופל בזריקות תוך עיניות, סובל מכאבי ברכיים בשל שחיקת סחוסים ומשונות חוזרות ברגל ואישור נוסף לפיו סובל הנאשם מחרדה.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה טען כי מדובר בסם מסוג קוקאין בכמות גדולה, נזקיו של סם הקוקאין עצומים מאחר והסם מאד ממכר וגורם להרס משפחות שלמות. כמות של 2.5 ק"ג זו כמות עצומה כאשר הכמות בחוק המוכרת ככמות לשימוש עצמי היא 0.3 גרם. פוטנציאל הנזק עצום ופוטנציאל הרווח עצום.

באשר לעונשים שהוטלו על מעורבים אחרים בפרשה- לגבי הנאשמת עדי - ביהמ"ש קבע מתחם מ 18 חודשים בפועל ועד 4 שנים, חרג משיקולי שיקום והטיל ששה חודשי עבודות שירות. היא הואשמה בכתב האישום המקורי, קרי הורשעה בעבירות של יבוא סם מסוכן בצוותא וקשירת קשר לפשע. שי נדון לארבע שנות מאסר בגין עבירה של ייבוא סם מסוכן

בצוותא וקשירת קשר לפשע.

הענישה צריכה לשקף את הצורך להילחם בנגע הסמים שהינו תופעה חמורה ומי שמצוי בשרשרת הפצת הסם פוגע בציבור. אמנם מדובר בעבירה של קשירת קשר לפשע אך צריך להסתכל בהקשר הרלוונטי ובנסיבות המפורטות בכתב האישום המגלות מעורבות פעילה גם בהמשך. מנגד, יש לשקול את ההודאה שלו, נטילת האחריות מצדו, החיסכון בזמן שיפוטי ושיקולים ראייתיים שהביאו להסדר הטיעון. על רקע זה סבורה המאשימה שהעונש לו עתרה מאוזן וראוי.

לתמיכה בעמדתו העונשית הציג ב"כ המאשימה שני פסקי דין:

בע"פ 2681/15 **גדי בן שטרית נ' מדינת ישראל** הורשע המערער 2 בעבירות של קשירת קשר לפשע ויבוא סמים, נקבע מתחם הנע בין מספר חודשי מאסר בפועל ל- 30 חודשי מאסר בפועל. דובר בנאשם ללא עבר פלילי וכמות סם דומה למקרה שבפנינו.

ברם, למקרא פסק הדין של בית המשפט העליון עולה כי לא כך הם פני הדברים.

המדובר במי שהורשע בהחזקת כלי המשמש להכנת סם מסוכן שלא בהיתר; יבוא סם מסוכן ושלוש עבירות של הפרת הוראה חוקית. לחובתו של המערער היו 7 הרשעות קודמות ובהן הרשעות בעבירות נשק ובעבירות אלימות ואת עבירות הסמים הוא ביצע תוך כדי הפרת תנאי מעצר הבית. מערער זה אף ריצה מאסר ממושך.

בתיק 7523-07-08 **מדינת ישראל נ' ביטון ואח'** (מחוזי מרכז) - נאשמת 2 זוכתה מייבוא והואשמה בקשירת קשר ונדונה ל- 8 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם טען שמדובר בנאשם בן 61, נשוי, אב לשלוש בנות וסב לתשעה נכדים. לחובתו נזקפת אך ורק עבירה אחת שאינה מהעבירות הקשות, עבירת רכוש במדרג הנמוך ביותר הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי. באשר לפסיקה שהוצגה על ידי ב"כ המאשימה ולעונשים שהוטלו על המעורבים בפרשה נטען כי אותה גב' בנעטייה הודתה בעבירה העיקרית ואין מחלוקת שחלקה גבוה בהרבה משל הנאשם, משהודאה בייבוא הסם שהגיע אליה הביתה.

היא ושותפה שי זאגה ניהלו את האופרציה של הבאת הסמים ועדיין, ביהמ"ש השית עליה עונש של 6 חודשי עבודות שירות. הנאשמת העיקרית בלב ליבה של עבירת הייבוא נדונה לששה חודשי מאסר בעבודות שירות משמע, עונשו של הנאשם שמצוי בתחתית המדרג, ולא הודה בעבירת הייבוא, חייב להיות נמוך מהעונש של גב' בנעטייה. הנאשם, בתחילת ההוכחות הודה בעבירה שביצע ולקח אחריות וחסך מזמנו של בית המשפט אף שיכול היה לנהל הוכחות מוכח קושי בראיות. יש לטעמו של ב"כ הנאשם להשית על הנאשם מספר חודשי מאסר בודדים בעבודות שירות.

הנאשם שהה באיזוק אלקטרוני כ- 21 חודשים. בפסיקה שהוגשה אף אחד מהנאשמים לא היה 21 חודש באיזוק אלקטרוני.

הנאשם נגר והוגש מכתב המלצה, ולאור כל אלה יש להסתפק בימי המעצר אותם ריצה.

הנאשם בדברו האחרון טען כי זו מהתקופות הקשות שהיו בחייו. ראייתו נפגעה, הוא סובל מחרדות. הנאשם ביקש את רחמי ביהמ"ש, ועתר לתת לו לנסות לשוב למעגל החיים.

דין והכרעה:

בע"פ 6165/16 כהן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (19.7.2017) נפסק על ידי כבוד השופט הנדל בהאי לישנא;

"נגע הסמים פושה בארצנו ומתפשט בכל פינות החברה. כך, למשתמשים בסם, שבהמשך נופלים קורבן להתמכרותם, וכך לאלה שאינם משתמשים בסם, האזרחים מן השורה, אשר חשופים לפגיעה ברכושם בשל תעשיית הסמים. הענישה חייבת להיות קשה וברורה במטרה להרתיע את המערער בפועל ואחרים בכוח." (וראו גם: ע"פ 2681/15 בן שטרית נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 70 (14.2.2016); ע"פ 9482/09 ביטון נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 24 (24.7.2011); ע"פ 966/94 אמזלג נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 7 (10.12.1995)).

ובע"פ 7907/14 עומרי ואזנה נ' מדינת ישראל נפסק כי:

"כבר נפסק כי עקרון אחדות הענישה עשוי להוות נימוק להקלה בעונשם של מי שהורשעו יחד עם אחרים, אך נגזרו עליהם עונשים באופן שלא הולם את מידת מעורבותם באותה פרשה פלילית. כך למשל, נקבע על ידי בית משפט זה בע"פ 2580/14 חסן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.9.2014) -

"עקרון אחדות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה...
עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחדות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במנינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע"
(פסקה 19 לפסק דינו של השופט דנציגר; ההדגשה אינה במקור).

באשר לבעלי תפקידים "משניים" ביבוא הסם נפסק בע"פ 3820/09 מדינת ישראל נ' חיים אוהיון כי :

"אמנם המשיב לא היווה את החוליה המרכזית בשרשרת הפצת הסם, אך תפקידו במסגרתה היה חיוני והוא "השיא תרומתו" בהסבת נזק חמור לחברה. מן המפורסמות היא שמערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת על שירותיהם של אנשים רבים הממלאים לפעמים תפקידים של שליח או של בלדר. ברור שללא עזרתם של אלה לא הייתה המערכת הזאת מסוגלת לגרום את הנזק שהיא גורמת [ראו למשל: ע"פ 5735/92 לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 26.5.1994)]. בית משפט זה הטעים כי בלדרות בענייני סמים היא פשע חמור [ראו למשל: ע"פ 5800/90 חורש נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.1991)].

לכן, צדקה המערערת בטענתה כי ככל שחשוב לפגוע ישירות בספקי הסם לא פחות חשוב מכך להרתיע את העברתו על ידי בלדרים "תמימים". כבר נקבע על ידי בית משפט זה כי ככל שיוחמרו העונשים על בלדרים אלו,

כך יש סיכוי שתפחת להיטותם להיענות לאותן הצעות [ראו למשל: ע"פ 226/89 זפה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 15.3.1990); פסק דינה של כבוד השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"פ 3920/00 פלונית נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(2) 1, 19 (2003) סעיף 19]. בית משפט זה חזר והדגיש כי על מנת לשבור את שרשרת הפצתו של הסם יש לטפל ביד נוקשה גם בבלדרי הסמים שמאפשרים את העברתו של הסם מבעליו לציבור ובכך מסבים נזק רב לחברה [ראו למשל: ע"פ 2648/92 סלאמה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.3.1993); ע"פ 5265/95 מנשה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.1.1996); ע"פ 6029/03 מדינת ישראל נ' שמאי, פ"ד נח(2) 734, 740-741 (2004)]. כמו כן נקבע כי בסוג זה של עבירות יש להעניש בחומרה

ראויה גם שליחים ובלדרים, שכן "מערכת הפצת הסמים נסמכת ונשענת, במידה רבה, על שירותיהם של בעלי תפקידים (כביכול "משניים") כאלה" [ראו: ע"פ 1674/96 קנטו נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 722, 725 (1996) סעיף 5].

צדקה המערערת אף בטענתה כי בעבירות סמים, נסיבות אישיות אינן אלא גורם משני בלבד [ראו למשל: ע"פ 5265/95 הנ"ל]. כך גם נקבע כי גם היעדר עבר פלילי וחיים נורמטיביים אינם מצדיקים חריגה מרחיקת לכת ממדיניות הענישה המקובלת בסוג זה של עבירות, שכן יש ליתן משקל בכורה לשיקולים הציבוריים ומשקל יחסית קטן לנסיבותיו האישיות של העבריין [ראו למשל: ע"פ 1674/96 הנ"ל]. בית משפט זה חזר והדגיש כי בעבירות סמים נסוגים השיקולים האישיים של העבריין מפני שיקולי הנזק הקשה שהשימוש בסם מביא על המשתמשים בו [ראו למשל: ע"פ 6029/03 הנ"ל, בעמוד 740 סעיף 7]

המגמה העונשית היא אמנם להחמיר עם בלדרי סמים ולהשית עליהם עונשי מאסר לתקופה משמעותית, זאת במטרה לשבור את שרשרת הפצת הסם. ואולם, כבר נפסק כי תקופות המאסר המושתות על בלדרי סמים משתנות ממקרה למקרה ותלויות בנסיבותיו הספציפיות וכי על הענישה להיות אינדיבידואלית [ראו: חוות דעתו של השופט א' רובינשטיין בעניין בן אבו סעיף י']. כידוע, עקרון הענישה האינדיבידואלית הוא עקרון יסודי בשיטת המשפט הפלילית שלנו [ראו סעיפים 5-7 לחוות דעתי ברע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 5.5.2009)], ויש להימנע מהחלת כלל עונשי שירותי מבלי להתייחס לנסיבות המקרה הקונקרטי ולבחון את משקלם של מכלול שיקולי הענישה, ובגדרם אף את נסיבותיו האישיות וסיכויי השיקום של הנאשם, כל זאת לאור המסכת העובדתית כפי שזו נפרסת בפני הערכאה הדיונית ובשים לב לחומרת העשייה הפלילית. עמד על כך אף השופט א' ברק (כתוארו אז) בע"פ 10/86 זגל נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 769, 772 (1986), בקובעו כי שיקוליו האישיים של העבריין, הצורך להחזירו למוטב ולשקמו, מצבו הנפשי ושאר בעיותיו האישיות צריכים להילקח בחשבון בקביעת עונשו".

ומכאן לעניינו.

חרף העובדה שהנאשם הורשע לבסוף בקשירת קשר לייבוא הסם הרי שלנאשם היה תפקיד מרכזי בהוצאתו של ייבוא הסם מן הכוח אל הפועל. הנאשם הוא זה שתכנן עם שי זגה את ייבוא הסם.

מנגד, נטען כי הגב' בנעטייה אשר הורשעה בעבירה המוגמרת של יבוא סם נדונה לששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, אלא שעיון בגזר דינה של הגב' בנעטייה מעלה כי עברה הליך שיקום משמעותי, מרשים ויוצא דופן אשר הביא לחריגה ממתחם הענישה בעוד הנאשם לא עבר כל הליך שיקומי. מכאן, אף שכלל הוא כי מי שהורשעו בעבירות דומות ונסיבות דומות יענשו בעונשים דומים הרי שיש לבחון את נסיבותיו האישיות של כל אחד מן המעורבים ובהתאם לגזור את העונש ההולם ולא בהכרח תלמד גזירה שווה מן העונשים שהוטלו על אחרים.

לזכותו של הנאשם יזקפו הודאתו במהלך ניהול ההוכחות, העדר עבר מכביד, גילו ומצבו המשפחתי, מצבו הרפואי והעובדה שהיה במעצר באיזוק אלקטרוני במשך 21 חודשים.

הנאשם היה עצור מיום 17.5.16 ועד ליום 2.9.16, קרי: כשלושה וחצי חודשים.

הנאשם נשלח לממונה על עבודות השירות ולא נמצא מקום עבורו לביצוע עבודות שירות לאחר שבדיקת שתי שמסר הצביעה על "דגימה מהולה מאד".

סבורני כי מתחם הענישה במקרה זה הינו בין 6 חודשי מאסר ל - 24 חודשי מאסר.

לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הצריכים לעניין, הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.

2. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירת סמים שהיא פשע ועבירה של קשירת קשר לביצוע פשע.

3. 15,000 ₪ קנס או 45 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דן כהן הנאשם וב"כ עו"ד שרי קרן.